
Aurora

7 - 12 kapitola

Zuzana Zrneková

www.zuzanazrnekova.sk

© 2023

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2023

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Na začiatku príbehu sa stretávame so Sofie, ktorá trávi prázdniny u svojej starkej Célie. Prázdniny sa ešte len začínajú, no Sofie má vážny úraz.

Ako upadá do bezvedomia, v mysli sa jej rozlieha hlas starkej a jej nevšedného príbehu, ktorý jej večer rozprávala.

Célie mala toľko čo Sofie, keď sa po stroskotaní lode ocitla v neznámom svete. Spoznáva a objavuje celkom iný život, tak vzdialený spoločenskému statusu, v ktorom vyrastala.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
07 – Ráno	04
08 – Vodopád	08
09 – Pred úsvitom	15
10 – Objavujem a spomínam	18
11 – Rozlúčka	24
12 – Obrad rozlúčenia	28

07 - Ráno

Čo sú to za zvuky? Sníva sa mi ešte, alebo už bdiem? Moje oči sú ešte zatvorené, no pomaly si začínam uvedomovať, že sa prebúdzam. Moje uši zachytávajú nezvyčajný zvuk. Čo to je? Len veľmi ťažko viem identifikovať o čo vlastne ide. Som si istá, že to nie je žiaden spev vtákov. Alebo predsa? Je to snád' spev? Nie som si vôbec istá. Napokon otváram oči, rozhliadam sa a snažím sa spomenúť si čo sa vlastne stalo, kde to som a či sa mi to celé nesnívalo.

Nie, nesnívalo. Začínam si spomínať. Bola som na lodi, dychberúci východ slnka, búrka, potom tma, a zrazu veľa, veľa svetla. Nieкто ma posielal preč, že mám ísť späť. Kam vlastne? A potom som spala. Myslím, že veľmi dlho a áno, spomínam si, včera, včera to bolo naozaj zvláštne. Vtom si spomeniem na chrám a tých s tými jasnými modrými očami. A potom, ach áno.

Kráčala som dolu snád' nekonečným schodiskom až ma ten krásny muž priviedol sem. Hmmm, áno bol krásny.

Nevdojak cítim, ako sa červenám sama pred sebou za myšlienky, ktoré mi napadajú.

Zhlboka sa nadýchnem a uvedomujem si, že moje telo dýcha inak. Znovu cítim, niečo čo viem nazvať len slobodou. Je to také prirodzené. Myslím, že je ešte veľmi skoro ráno. Cítim ten svieži vzduch a začínajú spievať vtáky. No čo ten zvláštny zvuk? Nemám najmenšieho poňatia a tak zatváram svoje oči a nechávam sa ešte unášať do ríše Morphea.

Plne sa prebúdzam až na pohyb, keď prichádza Lava.

Sadám si a uvedomujem si, že už sa vôbec necítim taká dezorientovaná. Prináša mi misku s hustou tekutinou. Ako mi podáva misku, cítim, že je teplá. Je zelená. Bfrr. No neodvažujem sa niečo namietat', má farbu ako mladý zelený hrášok. Hm, a aj chutí ako hrášok. Odl'ahlo mi.

Môj otec bol cestovateľ. Zväčša, ako každý obchodník cestoval sám. No keďže mojej matke to veľmi vadilo vydobila si, že na dlhšie cesty sme išli s ním. Popravde, ako dieťa som si to vcelku užívala a ako dieťaťu mi nikdy nebolo ani tak nevoľno na lodi.

Viem, že v našich kruhoch sa na to iné dámy dívali dost' s nevôľou. Niektoré to mojej matke i zazlievali. Ved' napokon takto sa nedalo vyhnúť tomu, aby naša pokožka nezískala hnedastý nádych. Hnedá plet' sa v našich kruhoch jednoducho nenosila. Patrila sedliakom.

No myslím, že moja matka mala viac obavy z toho, nechať svojho muža dlhý čas samotného ako plet', ktorú pobozká slnko. A tak som ako dieťa zažila nejednu "výpravu", ako sme to s ockom tajne volali. No aj vtedy som mala obavu z jednej veci.

Vždy, keď sme sa napokon ocitli v nejakej vzdialenej krajine, desilo ma, čo mi prinesú na tanieri. No a niekedy ani taniere neboli. Jedlo sa z jednej veľkej misy. No a raz sme dostali ako slávnostné jedlo akýchsi pečených chrobákov. Niektorí, som si istá, sa ešte hýbali.

Moja matka tým trpela, no ani za ten svet by na dlhšie obdobie nenechala nášho ocka samého. Kým som bola dieťaťom, vnímala som to dobrodružstvo. Ako som však dospievala, začínala som vnímať úplne inú stránku týchto ciest a mamin strach a obavy.

Začínala som vnímať, že aj ten môj sladký ocko, ktorý mal pre mňa vždy pochopenie a bola som vždy tou jeho krásnou princeznou je predsa len muž.

Áno, aj mne sa blížil čas vydaja. Svojho nastávajúceho som poznala len zbežne. Vlastne vôbec netuším aký bol. Pamätám si však, ako som ho raz videla vychádzať z jedného z tých čudných podnikov, kde gentleman snád' ani len nev kročí. Na tvári mal zvláštny výraz.

Pripomínalo mi to presne ten výraz, ktorý mal ocko na tvári, keď raz ráno vychádzal z mamkinej spálne.

Zahnala som tieto zatúlané myšlienky, zahľadela som sa znovu do misky a uvedomila si, že som teraz nesmierne rada, že tá zelená tekutina, čo mi Lava priniesla bola naozaj chutná. Ani náhodou som netúžila poznať čo to v skutočnosti bolo.

"Vyspala si sa dobre Célie? - spýtala sa ma so záujmom Lava pozorujúc ako usrkávam z misky a oddávam sa svojim myšlienkam.

"Ach, áno. Myslím, že už je to ozaj dávno, čo som sa tak dobre vyspala." Chvíľu váham, či sa môžem pýtať, no

napokon sa rozhodnem, že hádam tým nič nestratím.
“Smiem sa na niečo spýtať?” Začínam predsa len napokon o čosi opatrnejšie.

“Áno, iste. Len sa pýtaj.”

Stále sa na mňa usmieva a tak posmelená, sa jej napokon pýtam. “Nuž vieš, asi bolo ešte veľmi skoro ráno, snád’ ešte len sa začínal deň, no počula som akýsi zvláštny zvuk. Vôbec netuším čo to bolo. Neznelo to ako spev, a predsa mám pocit, že to bol spev.” Usmejem sa sama pre seba, či si náhodou Lava teraz nepomyslí, či nebláznim. No Lava sa naopak o čosi viac usmeje.

“Ty si to počula? To je úžasné. Len veľmi málo ľudí to počuje.”

“Čo je to?” a moja zvedavosť narastá priam závratnou rýchlosťou.

“Vieš, tu sme blízko Najvyššieho chrámu, takže tu je naozaj možné počuť spev vyvolených. Každé ráno a každý večer rozozvučia svoj hlas do jemnej vibrácie. Máš pravdu, nejde tak celkom o spev.”

“No, bolo to nádherné, cítila som, ako tu v hrudi sa mi táto kosť akoby chvela. Cítila som sa dojatá.”

“To je možné. Posvätný spev vyvolených dáva do súladu naše energie, otvára naše srdcia, čistí našu myseľ a pomáha spojiť sa s Veľkou Matkou a Stvoriteľom.”

“Hm, niečo mi včera myslím Nalu naznačil, ale moc som to nechápala. Pochopila som len, že sa nemodlíte k Bohu.” Som opatrná. Z ciest som sa už naučila, že nie všade uznávajú Trojjediného Boha a Ježiša.

Lava sa usmieva. “Ctíme Stvoriteľa všetkého čo je. Spolu s Veľkou Matkou sa snúbi v Jednote, v duchu samotného Života. Tak ako v každej jednej žene žije Veľká Matka, tak v každom mužovi žije Stvoriteľ. Tak sa napokon i rodíme. Z jednoty spojenia Veľkej Matky a Stvoriteľa.”

Asi ešte celkom nie som pripravená na takýto rozhovor. Moja myseľ je síce bdelá, no nie je pre mňa celkom jednoduché prijať tieto myšlienky. A tak sa zmôžem len na prosté “aha”.

Napokon ma Lava odvádza von. Tu na mňa čaká Nala, víta ma ich tradičným pozdravom, plným úcty jedného k druhému. Cítim sa šťastná ani neviem prečo. Nala žiari. Je tak prenádherná, že z nej neviem spustiť oči. Nechápem to. Kde sa to vôbec berie. Cítim vôňu kvetov, svieži vzduch. Nala mi dáva do vlasov krásny biely kvet.

Hoci mi Lava pomohla s obliekaním tej dlhej látky, obmotávajúcej moje telo, mám obavy, aby mi pri pohybe nespadla a ja som nezostala nahá. O to viac som rada, že mi podáva aj niečo ako halenku, ktorej dva dlhé konce obmovám okolo svojho tela.

Akoby Nala cítila moje obavy a smeje sa, “neboj sa, držia dobre.” Ako vie na čo myslím? Je to vôbec možné.

Pokynula mi, aby som ju nasledovala. A tak kráčame. Nie dlho, no uvedomujem si, že sa mi kráča úplne inak. Som bosá, a predsa každý jeden môj krok je mäkký. Je to nezvyčajný zážitok, cítiť holú zem pod svojimi nohami. Nala ide pomaly, akoby vedela, že je to pre mňa úplne nový zážitok. Dáva mi čas, aby som si zacítila zem pod svojimi nohami.

Je príjemne teplá a mäkká, no cítim zároveň jej pevnosť. Viem, že sa môžem o ňu oprieť. Ako o mamku keď som si poranila ako malá kolienko a plakala som a plakala. Navzory rozrtahaným celkom novým pančuchám, navzdory tomu, že mladé slečny nebehajú s chlapcami, si ma vtedy privinula a ja som cítila, že sa môžem oprieť. Zotrela moje slzy, ošetrila zranené koleno, hoci to poriadne bolelo, no cítila som sa v bezpečí.

Presne ako teraz. Niekde z hĺbky som cítila, že zem ma podrží, že mi dáva svoju silu.

Neviem popravde koľko času ubehlo. Vníkala som len zem pod svojimi bosými nohami, šumenie listov v korunách stromov, všetky tie všakovaké farby a tvary kvetov a množstvo nádherných motýľov. Áno, cítila som sa znovu ako diet'a. Diet'a, ktoré so všetkou svojou nevinnosťou objavuje svet.

o8 - Vodopád

A tak kráčajúc mlčky týmto nádherným lesom, začínam vnímať i ďalší zvuk. Ešte ho nevidím, no počujem tisíce malých kvapiek dopadajúcich do vody. Áno, musíme byť už celkom blízko.

Vo vzduchu je cítiť tú vôňu vody. Asi to znie čudne, ale milujem to. Vôňu vzduchu po daždi, alebo po takej poriadnej búrke. Vzduch vtedy tak krásne vonia. A rovnako nezameniteľne vonia aj pri vodopádoch.

Zrazu, v jednej jedinej chvíli, kolena sa mi podlomili, ústa dokorán otvorili a ja som len hlesla, ach.

Pred mojimi očami sa objavila neuveriteľne nádherná scenéria. Nemyslím, si že som niekedy takýto vodopád videla. Kvapky vody v jemnom širokom závoji pretekali cez masívny okraj skaly, ktorá vyzerala ako plytšie jazero. Do rovnako plytkého skalného jazera padala nižšie.

To celé sa opakovalo tri krát. Nevieť či to bol prírodný úkaz, alebo tomu nejako napomohli, no bolo to dychberúce.

Nala sa zasmiala keď videla môj údiv. Skaly boli úplne oblé, voda v tých skalných jazerách mala jemnú mliečne tyrkysovú farbu.

Plynulým pohybom si sňala svoje šaty a kývla i mne aby som tak urobila. Je to zvláštny pocit, obzerám sa navôkol, či sme tu samé, či nás niekto neuvidí. Napokon však poslúchnem a snažím sa potiahnuť za ten správny koniec. Moc sa mi to nedarí a tak Nala prichádza ku mne a pomáha mi. Nikdy som ešte nebola tak blízko druhej ženy celkom nahá.

Vstúpili sme do jedného takéhoto jazierka, najbližšie k nám. Voda bola príjemne teplá a to ma prekvapilo.

“Takto vyviera rovno z prameňa, hore nad nami.” Akoby cítila moju otázku, alebo skôr počula moje myšlienky.

Sme v jazierku a Nala ma vedie bližšie pod vodopád. Vôbec to tak nevyzerá, no dno tohto skalného jazierka sa zvažuje a uvedomujem si, že sme vo vode už po pás.

“Neboj sa. Nie je tu veľká hĺbka,” pobáda ma, aby som s dôverou kráčala a veru má pravdu. Dno je zrazu takmer

rovné. Voda mi siaha k prsiam. Je taká príjemná. Pokrčím kolená a ponorím sa celá až po vrch svojej hlavy.

Je tu čarovne.

Nechávam stekať vodu z vodopádu po svojej hlave, po svojej tvári. Nemyslím na nič, opäť sa ako malé dieťa oddávam rozkoši bezstarostnosti. Áno, presne to cítim. Slobodu, voľnosť, radosť. Moje telo dýcha. Nerozumiem celkom čo sa to deje. Moje telo je nadnášané. Oddávam sa s dôverou tomuto neznámemu a predsa akoby dôverne známemu.

Mysľou mi prebleskne otázka, odkiaľ by som to len mohla poznať. A tak ako mi prebleskla otázka, tak mi prebleskne i nečakane odpoveď. Z lona tvojej matky. Bolo by to vôbec možné? Môže si nejaká časť mňa samej na to vôbec pamätať? Vlastne ani nemám chuť sa týmito otázkami zaoberať. Je mi tak príjemne ako asi nikdy v mojom živote.

Vynorím sa a pozorujem ako sa Nala opiera cez tento skalný okraj jazierka do otvoreného priestoru pod nami, do krajiny. Dychberúca scenéria a ja sa k nej pridám.

Usmeje sa na mňa, veď slová nie sú potrebné. Ani v najväčšej katedrále som necítila takú zbožnosť, takú pokoru pred Bohom. Tu je to všetko tak čisté, tak jasné, tak úprimné.

Netuším ako dlho sme v tom jazierku strávili čas. No zrazu len spozorniem, keď prichádza ďalšia žena. Je mi zrazu tak zvláštne. Som predsa nahá. Nala mi pokynula a vychádza von z vody. Pozorujem ju, ako vlní svojimi bokmi, až sa zahanbím sama pred sebou, no ten jej pohyb pôsobí priam magicky. V rozpakoch sa predsa len vydám aj ja von z vody. Slnko rýchlo osuší moje telo a ja sa snažím sa znovu zamotať do tej dlhej látky. Moc sa mi to teda nedarí. Obe ženy sa usmiavajú, až Nala prehovorí:

“Nechaj to tak, len si ich rozprestri pod seba a druhý koniec si prehod' cez seba.”

Pozerám na ňu, ako to má ona a napokon to tak urobím tiež. Je to zvláštny pocit. Vždy keď sme cestovali s ockom a to aj v ďalekej a teplej Afrike, vždy sme si udržiavali náš európsky štandard a nedaj Bože, aby sme mali čo i len jeden gombíček rozopnutý. Aj keď som

teraz cez seba prehodila túto látku, ktorú volajú šaty, cítim sa viac nahá ako oblečená.

Až teraz si všímam dievčinu, ktorá sem prišla. Je to až neuveriteľné, no aj ona je tak zvláštne krásna. Akoby vyžarovala svetlo, alebo čo. Jej oči žiaria. A to fakt nepreháňam. Majú v sebe živú iskru.

Priniesla košík a v ňom dobroty. Bude to asi nejaké ovocie. Fakt zvláštne. Celé fialové, o niečo väčšie ako grep. Šupka je však tenučká.

Aj my sme sa doma zvykli pred jedlom pomodliť, no tu sa to podobá priam na obrad. Jednu tú “guľu” mi podali. Každá si vzala tiež jednu a hodnú chvíľu ju vo svojich rukách držali pred sebou, pred svojim srdcom. Vyzeralo to, akoby sa modlili. A tak som sa aj ja pomodlila, tak ako som bola zo svojej domoviny zvyknutá.

Netušila som ako sa to má vôbec jest' a tak som kútikom oka sledovala tie dve. Stále sa “modlili”. Už mi bolo aj dlho. Vtom obe akoby na povel urobili zvláštny pohyb. Akoby celé to ovocie rozskrutkovali. Jednou rukou doľava, druhou doprava. A ono, čuduj sa svete, otvorilo sa to. Tiež som to skúsila, nepodarilo sa mi to, no cítila som,

že niečo vo vnútri toho sa pohlo. Nala mi naznačila aký pohyb je potrebné urobiť a skúsila som znovu. No a zrazu to bolo.

S troškou zvedavosti i obáv som ten plod roztvorila. Vždy na tých cestách s ockom som sa tohto obávala najviac. Čo ako bude chutiť a tak vždy tie prvé sústa som si do úst dávala s obavou. Pozrela som však na tie dve, a oni si už na tom svojom pochutnávali. Ja som bola opatrná. Najskôr som len privoňala. Nevoňalo nijako zvlášť výrazne.

Nala sa na mňa pozrela a povzbudila ma, - “Jedz, lebo sčerná a bude to horké.”

A tak som teda zakusla. Neskutočne šťavnaté a chut'ou mi pripomínali cukríky zo sladkého drievka. Musela som sa až usmiať, lebo okamžite vo mne vyvolali vlnu detskej radosti.

Plody rarika. Úžasné plody, ktoré Matka príroda vytvorila. Netuším či ešte niekde na svete rastú, sú prosto jedinečné. Sú výživné a majú v sebe aj dost' šťavy, takže zasýtia takmer na celý deň.

Ako neskôr zistím, plody rarika, sú naozaj výnimočné. Za deň sa nesmie zjesť viac ako jeden plod. Väčšinou si ho ľudia berú keď sa vydávajú na dlhšiu púť. Všetko z plodu sa využije. Šupka, ktorá je tenučká sa neje, je dosť horká. Dužina sa v podstate len tak vypapkáva, až zostane šupka. No tá šupka s tou silnou fialovou farbou, sa používa ako farbivo na šaty. Keď sa spolu s ďalšími ingredienciami vloží do horúcej vody, celkom sa rozpustí.

Šatám, v závislosti od množstva vložených šupiek prepožičiavajú nádhernú modrú farbu, s jemným fialovým tónom. Presne ako kvet čakanky koncom leta. Milujem tú farbu a neviem sa na ňu vynadívať. No a keď sa použije viac týchto šupiek, farba šiat je nádherne fialová.

Plody rarika naplňajú našu dušu bezstarostnou radosťou. Aj preto, sa nesmie zjesť viac ako jeden plod za deň. To by už údajne spôsobovalo takú nadnesenú náladu, že podľa toho čo mi povedali, bolo by to, ako keď sa ľudia opijú.

Ako som neskôr zistila, tak plody rarika po otvorení keď sa hneď nezjedia, dostávajú horkastú chuť. To sa využije pre zažívacie ťažkosti. No, je to naozaj horká chuť.

Pomáha aj “vytriezviet” keď plodov by náhodou niekto zjedol viac.

Do týchto plodov som sa naozaj zamilovala. Možno pre tú chuť, ktorá mi pripomínala moje detstvo. Nikdy som si nemyslela, že by nejaké ovocie mohlo chutiť ako cukríky.

Ako som si pochutnávala na rarike, spomenula som si presne na to, keď som ako malá ochutnala prvýkrát tie cukríky. Mamka veľmi striehla na to, aby sme cukríkov a maškrt nezjedli nikdy príliš veľa. No ja som sa do nich úplne zamilovala. Veľmi som túžila, aby aj ten nenávidený ružičkový kel chutil ako moje obľúbené cukríky. A mama sa mi len smiala. Pýtala sa ma: “Ako by to bolo, keby ovocie či zelenina chutili ako cukríky?” A ono niekde na svete predsa len takéto ovocie existovalo.

Najedli sme sa do sýtosti. Nikdy by som neverila, že to je možné. Chvilu sme tu ešte posedeli, len tak, mlčky vnímajúc všetku tú nádheru, vnímajúc spev vtákov, vôňu kvetov, kvapky vodopádu padajúceho stovky metrov.

Zaplavil ma opäť nesmierny pokoj ako toľko krát na tomto ostrove. Získaval si ma a ja som sa doňho

zamilovala. Po tvári mi stekali slzy dojatia a tichého št'astia.

Nala odkiaľsi vytiahla čosi, čo sa podobalo na hrebeň. Bol z dreva a ja som vnímala, ako začína česať moje vlasy. Jemne ich pozapletala a k tomu jednému veľkému bielemu kvetu z rána, votkala i pár kvietkov z blízkeho kríka. Dievčina urobila to isté a očesala vlasy Nale a ozdobila jej ich.

Vôbec som nevedela ako si tie šaty, čo boli vraj šaty znovu oblečiem. Akoby Nala vycítila moje obavy a usmiala sa na mňa. Najskôr sa obliekla ona, dívala som sa ako to robí, no vždy v istom bode som sa v tom stratila. Pokynula mi, aby som sa postavila, pomaly ma začala obmotávať. Pomaly som začínala vnímať čo a kam patrí, čo sa kde prekladá. Nakoniec sa na mňa usmiala a povedala:

“Neboj sa, máme aj jednoduchšie šaty. No tu v horách, sú tieto lepšie.”

Tiež som sa na ňu usmiala a popravde mi odľahlo. Áno, táto látka bola celkom teplá, hoci tenká. Bolo horúco na slnku, no mimo slnečných lúčov bolo cítiť skôr chlad

lesa. Prekvapilo ma, že na nohách som ale chlad vôbec necítila, aj keď boli bosé.

Dievčina medzi tým starostlivo zozbierala do kúska látky šupky z plodov rariky, zabalila ich a rovnako starostlivo ich vložila do košíka. Vydali sme sa na cestu späť do dediny.

Aj keď som na Aurore už bola nejaký čas, toto bol môj skutočný prvý deň tu. Tento deň ako i mnoho krát potom na Aurore sa mi stávalo, že z čista jasna sa mi po tvári rozkotúľali slzy dojatia, slzy neskonaleho št'astia vyvierajúceho niekde z hĺbky.

Ten večer pri západe slnka som znovu počula ten zvláštny spev. Krátko predtým akoby všetko utíchlo, akoby všetci už vedeli čo bude nasledovať. Tíško som sledovala jeden z tých nádherných farebných západov slnka, premožená novými zážitkami i spomienkami som si prehrávala tento neobyčajný deň. Nala mi krátko predtým povedala niečo, čo by mi nikdy nenapadlo. Stále mi tie slová zaznievali v mysli, povedala:

“Célie, máš vzácny dar. Je len pár ľudí na svete, ktorí majú tento dar.”

“O čom hovoríš a ako to vieš?”

“Célie, aj keď náš ostrov je uzavretý svetu, naši učitelia chodia po celom svete. Učia ľudí z rôznych končín sveta našim zvyklostiam, i pravde ktorej veríme. Nechceme naveky ostať uzavretým ostrovom. No nesmieme tiež dopustiť, aby naša zem bola zničená dobyvateľmi.”

“Áno, to chápem.” - A v mysli mi nabehli niektoré výjavy z ciest. Neboli to krásne obrázky. Naša civilizácia často prichádzajúc na nové miesta dehonestovala obyvateľstvo žijúce tu po stáročia, devastovala prírodu za vidinou ľahkého zisku. Nie, vôbec to neboli krásne obrázky. No Nala pokračovala.

“Nie každý verí našej pravde a nikomu ju nenatískame, no cítíme záväzok voči Veľkej Matke a voči Stvoriteľovi zachovať tieto dary aj pre pokolenia, ktoré prídu po nás. Náš ostrov je otvorený pre každého kto súzni s našim spôsobom života. Naši učitelia sa každý rok rozprchnu do sveta, hoci nie každý sa po roku vráti.”

“Ale počkaj, ako to, vravela si, že ostrov je skrytý, ..”

“Áno, a len pravý Auroran vie ako sa vrátiť späť. Možno aj ty sama si stretla nejakého nášho učiteľa.”

V mysli som si pri týchto slovách vybavila pána Nolena. Bol iný. Vyžarovalo z neho niečo veľmi podobné, čo som spoznávala práve tu a navyiac tiež mal také žiarivé oči.

Nevdojak som si spomenula na jeden rozpor, ktorý u nás nastal. Pán Nolen sa zastal jednej ženy. Bola prespanka a to bol pre našu spoločnosť problém. Pre ňu a hlavne pre jej ešte nenarodené dieťa. Napriek tomu, že toľkým ľuďom pomohla, napriek tomu, že toľkých vyliečila z ich záhadných ochorení s ktorými si nevedeli dať rady ani najlepší a najvplyvnejší lekári. Vo chvíli, ako nevydatá žena, stará dievka ako sa hovorilo, otehotnela, väčšina ľudí sa jej z nášho mestečka obrátila chrbtom.

Bolo to smutné. Pán Nolen bol ale ten, kto urobil napokon riadny rozruch. Kričal na ľudí, že sú nevďační a že dobre vie, že by ju najradšej upálili na hranici, a keby vládol ešte stredovek určite by sa tak stalo. Pán Nolen si ju nakoniec vzal k sebe a tento príbeh mal šťastný koniec. No veľa žien zažívalo poníženie a útrapy, tak ako nakoniec aj dieťa, ktoré sa narodilo slobodnej matke.

Nala ma vytrhla z mojich myšlienok keď pokračovala ďalej:

“Célie, tvoj dar je vzácny, je dobré že si tu a naplno ho rozvinieš.”

“Nala, o čom to vlastne hovoríš? Nemám žiaden špeciálny dar. Som celkom obyčajné dievča, ktoré sa malo vydávať a byť dobrou manželkou svojmu mužovi a porodiť mu deti. Nie som nijako zvlášť výnimočná. Áno iste, moja rodina asi nie je tak celkom tradičná, väčšina žien by necestovala aj s deťmi so svojim mužom po obchodných cestách.”

“Célie, tvoji rodičia boli nepochybne jedineční. Je jasné, že sa v tebe spájajú dary vyvolených Svetla a vyvolených Zeme.”

Nemala som poňatia o čom to Nala vôbec hovorí. Zmocňoval sa ma zvláštny pocit a Nala len dodala, nech sa dobre vyspím, že zajtra bude všetko jasnejšie a s tým ma nechala samú v tej zvláštnej izbe. Chcela som si ľahnúť spať, no niečo mi bránilo, akoby ešte malo čosi prísť. A nemýlila som sa. Znovu som začula ten zvláštny spev.

Len som zatvorila svoje oči, oddala sa mu a tíško zaspala.

09 - Pred úsvitom

Sníval sa mi zvláštny sen. Môj prvý deň na ostrove bol tak iný ako všetko čo som doteraz zažila. Bol čas pred úsvitom a ja som už bola hore. Oddýchnutá, plná nových síl. No v mysli mi začali naskakovať všetky tie zážitky z predchádzajúceho dňa. Až v jeden moment utíchli a ja som to znovu začula.

Ten spev. Spev, čo zrejme ani spevom nie je, moc som to pravdu povediac z toho čo mi Nala povedala nechápala. No v tejto chvíli ma to vôbec netrápilo. Načúvala som tomu zvláštnemu zvuku, ktorý jemne rozvibroval moju hrudnú kosť a moje telo zaplavovala nová energia akoby vo vlnách.

Tíško som sa tomu celému oddávala a vnímala aké pocity ma zaplavujú, ako moje telo reaguje na tento zvláštny spev. Vnímala som, ako sa svet prebúdza. Bol to jeden z tých čarovných momentov.

Neviem koľko času uplynulo, no zrazu len som zaregistrovala, že je tu Nala. Posadila som sa, trochu

dezorientovane. Vonku už bolo nové ráno. Asi som ešte zaspala. Nala sa ma spýtala, či chcem pomôcť so šatami. Povedala som, že radšej áno. Vytiahla hrebeň, so slovami, zabudla som ti ho včera dať, tento bude tvoj a začala ma česať. Do vlasov mi tentoraz votkala bledomodrú stužku a potom mi pomohla obliecť si novú bledomodrú látku, ktorú volali šaty. Nádherne, jemne voňali.

Aj Nala mala teraz na sebe takéto bledomodré šaty. Priznávam, milujem túto farbu a neviem sa jej nabažiť.

Vyšli sme na nádvorie. Bolo tu niekoľko ďalších ľudí, všimla som si, že je tu aj Nalu. Všetci si posadali do kruhu. Každý z nás tu mal drevenú misku. Potom dve ženy pristúpili ku každému a z veľkej misy, naliali do tých našich malých misiek husté, tekuté neviem čo. Opäť sa ma tak trochu zmocnili obavy. Čo sa bude diať, ako to bude chutiť. Všimla som si, že všetci mali teraz na sebe takéto bledomodré odev. Netušila som čo to znamená, no prišiel rad aj na mňa.

Vypozorovala som, že každý tú misku pred sebou zdvihne, do oboch rúk, jemným úklonom akoby poďakuje za pokrm, ktorý mu je daný. Z misiek sa parilo,

takže bude to teplé. Mala som obavy, priznávam, aby som všetko urobila tak ako treba. Spoločenské správanie, robiť vždy všetko tak ako sa patrí, nuž na to bola expert moja mama. A zrejme som od nej pochytila viac, ako som do tohto momentu bola ochotná pripustiť.

Zvládla som to, nič som nevyliala, vyzozorovala som to teda všetko správne.

Všetci čakali, kým nedostane aj ten posledný v tomto kruhu. Potom všetci zodvihli takmer až nad hlavu svoje misky, chvíľu ich tak podržali, potom chvíľu akoby pred svojim srdcom. Až potom akoby na povel si všetci priložili misky k ústam a jednoducho sa napili.

No a tak som urobila aj ja. Chutilo to. Asi nie až tak dobre ako plody rarika. Toto chutilo jemne slano.

Postupne som zistovala, že na ostrove sa jedlo v podstate len dva krát za deň. Ráno alebo doobeda to bolo vždy niečo veľmi výživné, zväčša niečo teplé, príjemne korenené. Na večer zväčša len niečo veľmi jednoduché. Niekedy to boli skvelé placky so zeleninou. Tie som si veľmi zamilovala. Pripomínali chlieb z ciet po Arábii.

Ak sa jedlo počas dňa, tak zväčša len nejaké tie plody, ovocie povedala by som, či orechy. No ak ste mali počas dňa také plody rarika, tak vám úplne stačilo si dať večer len pár bobúľ hrozna a pár orechov. Stravovanie bolo teda veľmi jednoduché, dalo by sa povedať viac z darov prírody, hodne sa však používali všelijaké lístky, ako koreniny, ktoré dodávali varenému jedlu nezameniteľnú chuť, lahodnosť a výživu.

Veľmi som si obľúbila tieto okamihy spoločného jedenia. Vždy to bolo ako nejaká oslava. Aj keď to neboli ako tie naše rušné oslavy, boli oveľa tichšie a jemnejšie. Áno, rozprávali sa, ale skôr až keď tie prvé sústa jedla rozohriali žalúdky. Nerozumela som ich jazyku. Znel však veľmi jemne, ako nejaká melodická hudba.

Z ockových ciest som si všimla, že niektoré jazyky mi znejú ako hudba a iné mi zas pripadajú veľmi tvrdé. Akoby v nich chýbala akákoľvek melodika. Vždy ma to fascinovalo, pretože som zároveň pozorovala, aký je jazyk a aká je mentalita toho ktorého národa. A musím povedať, že určitú súvislosť som tu vyzozorovala.

Pozorovala som ich, ako sa medzi sebou rozprávajú, netušiac o čom vlastne hovoria. Vnímala som tú jemnú energiu, vôňu jedla, spev vtákov, pohodu a harmóniu.

U nás doma to tak nikdy pri raňajkách nevyzeralo. Všetko to bolo tak nejako strojené. Áno, moja mamka sa vydala, ako sa hovorilo pod svoju úroveň. Vydedili ju, no dobré spôsoby si chcela udržať stoj čo stoj. Vo chvíli keď začala cestovať po svete so svojim mužom, si svoje postavenie v spoločnosti tiež moc nevylepšila. Vnímala som tie rozdiely, toho sveta, ktorý som doteraz poznala a toho, ktorý sa predomnou teraz otváral.

Nalu akoby vycítil moje pocity, no možno opäť raz čítal moje myšlienky. Vyslal ku mne dlhý pohľad s úsmevom. Začervenala som sa. Áno, v našej spoločnosti by sa ten pohľad hodnotil ako príliš dlhý, na nezadaného muža k nezadanej mladej dáme. No tu, všetko nadobúdalo úplne iný rozmer.

Raňajky v tento deň boli naozaj dlhé. Pred nami sa objavilo aj ovocie, nádherných farieb. Len málo z neho som však poznala. Chcela som siahnúť po niečom, čo sa podobalo nášmu jablku, no Nala sediac vedľa mňa mi

podala iné. Povedala, toto ti bude určite chutiť a žmurkla na mňa. A nemýlila sa. Nakoniec sme mali aj niečo ako čaj. No bol oveľa lahodnejší ako akýkoľvek iný čaj, ktorý som doposiaľ mala možnosť ochutnať. Vôňou mi pripomínal práve plody rarika.

Obrad hojnosti darov matky Zeme.

Po týchto dlhých raňajkách som pocítila túžbu byť chvíľu sama a tak som sa vzdialila. Vnímala som všetku tú krásu vôkol a neviem, možno to boli tie neutíchajúce spomienky, ktoré sa sústavne drali na povrch. Toľko nového som tu zažívala, no moji najdrahší tu so mnou neboli.

Nalu prišiel za mnou. Myslím, že to cítil, alebo neviem. V jeho očiach som však vnímala toľko láskavosti a toľko súcitu, ako asi u žiadneho muža nie. Prv ako však stihol niečo povedať, predbehla som ho. Chcela som vedieť viac o tom speve - nespeve nad úsvitom a pri západe slnka.

Usmial sa. - "Áno, Nala mi povedala, že si ho počula. Bola si dosť dlhý čas v chráme liečenia a každý úsvit i západ

slnka t'a tento náš spev sprevádzal. Možno je to len spomienka, možno niečo viac.”

“Niečo viac? Čo viac by to teda mohlo byť?”

“Uvidíme. Je nepochybné, že máš veľký a dost výnimočný dar. Týchto pár dní tu len buď, len vnímaj svoje pocity, čo ti hovoria, čo ti hovorí tvoje nádherné telo, čo sa snaží ti povedať tvoja duša.”

Pri zmienke o mojom nádhernom tele som sa začervenala, no Nalu sa len usmial a pokračoval.

“Svet z ktorého si sem prišla je príliš zviazaný. Viem, že veľa z toho ako žijeme pre teba bude nové. Len vnímaj čo ti o tom hovorí tvoje srdce. Srdce je niekedy múdrejšie ako naša hlava. Len dýchaj. Nič viac nemusíš, nemusíš sa o nič snažiť.”

O nič sa nemusieť snažiť. Nemať žiadne povinnosti. Znelo to tak zvláštne.

10 - Objavujem a spomínam

Tieto prvé dni, som teda len vnímala a priam nasávala to všetko okolo mňa. Priznávam, vôbec netuším koľko času prešlo. Pomaly som sa oddávala tomuto životu, vnímala všetky tie nové vône jedla i samotného vzduchu. Spev vtákov, ktorí mi znel akosi viac slobodne ako kdekoľvek na svete. Možno preto, že ja sama som sa cítila viac a viac slobodne.

Pozorovala som, ako sa znovu skutočne smejem zo srdca. Tak čisto, ako keď som bola ešte malým dieťaťom.

Mladej dáme, v ktorú som postupne vyrastala vo vyššej spoločnosti nebolo dovolené smiať sa, tak ozajstne z plna svojho srdca. Jednoducho nebola žiadna príležitosť, ktorá by bola vhodná.

Boli to dni naozaj nádherné, dni znovuobjavovania bezstarostnosti, prirodzeného plynutia života. Podchvíľou sa mi z toho až podlamovali nohy, aké to

všetko bolo čisté a jasné, bez pretváranky, bez nutnosti sa na niečo hrať, či musieť sa nejako tváriť.

A ja som objavovala nielen tento svet, no tiež ten svoj vlastný svet emócií a pocitov. Tu bolo možné plne vyjadriť svoje pocity, to čo práve cítim. Nebolo nutné ich skrývať. Napokon títo ľudia mali vysoko vyvinutý súcit. Vždy veľmi rýchlo vycítili, čo sa vo mne odohráva. No som nesmierne vdáčna za to, že mi dávali čas pomaly, svojim vlastným tempom spoznávať ich zvyky, spoznávať všetko okolo mňa.

Dávali mi čas znovuobjavovať aj svoje vlastné pocity, ktoré som sa už od detstva učila ovládať, zamykať hádam na sedem zámkov.

Nie všetky pocity, ktoré vyplávali na povrch však boli príjemné. Všimla som si, že čím intenzívnejšiu radosť som pocítovala z úplných maličkostí, či dojatie, o to intenzívnejšie boli i tie menej príjemné pocity.

Podchvíľou sa ma zmocňoval nepredstaviteľný smútok, že práve tu, na tomto nádhernom ostrove tu nie sú aj moji najdrahší. Smútok sa často miešal s bezmocnosťou,

že nemôžem zvrátiť to, čo sa stalo. Neustále som sa pýtala “prečo”.

Prečo práve ja som sa zachránila? Prečo nikto z mojich drahých nie? A prečo museli zomrieť aj deti, ktoré na lodi boli? Chvíľami sa ma zmocňovali výčitky, že práve ja som prežila.

Mysľou mi často behali aj obrazy, smutné obrazy z krajín kde sme cestovali a vídali aj chudobu a žobrajúce deti. To mi veľmi trhalo srdce a veľmi zle som to znášala. Nie žeby u nás chudoba nebola, nie žeby u nás neboli aj žobráci či žobrajúce deti.

Na ďalekých cestách, z ktorých sa nosili nádherné jemnučké látky ako pavučina, ktoré voňali tak neodolateľne zvláštne, som to nikdy nečakala. Luxus, ktorý ku nám z tých ďalekých krajín prinášali obchodníci akým bol aj môj otec, jednoducho bol v rozpore s útrapami bežného obyvateľstva. Vždy ma z toho bolelo až srdce.

No možno v tých ďalekých krajinách som to len inak všetko vnímala. Moje oči boli viac otvorené, bola som

viac pozorná daniu okolo seba ako doma, kde som to všetko poznala, vedela čo sa patrí a čo sa sluší, aké sú zvyky.

Bolo to, akoby sa otvorila Pandorina skrinka, a ja som ani netušila aké pestré emócie môžu v skutočnosti byť. Aké hĺbky i výšiny ponúkajú. Podchvíľou som si s tým nie celkom vedela poradiť. Občas sa mi len tak z ničoho nič po líkach rozkotúľali slzy dojatia. Bolo to veľmi zvláštne.

Objavovala som a zamilovávala som si slasťný pocit, ktorý vo mne vyvolávalo nahé kúpanie, či tento jednoduchý odev. Aj keď som sa pomaly učila ako si ten dlhý pás látky omotať okolo svojho tela, vždy som mala pocit, že som viac nahá ako oblečená. Objavovala som slobodu i rozkoš, ktorú to môjmu telu poskytovalo.

Posledné dni som však viac a čoraz častejšie myslela na svojich drahých. Viac a viac ma zaplavoval akýsi zvlášťny pocit, ktorý som doteraz nepoznala. Myslela som aj na príbuzných, ktorí žijú niekde ďaleko v mojej domovine a možno ani netušia čo sa stalo. Možno si myslia, že sa stále plavíme. No možno nie, možno už vedia, že naša

lod' stroskotala a zrejme sa ku nim dostalo, že všetci sú mŕtvi.

Tieto myšlienky boli hodne vyčerpávajúce. Nikam nevedli, len prehlbovali môj smútok a bezmocnosť.

Často som však myslela na svoju starú mamu. Tú, ktorá vydedila svoju dcéru, lebo sa vydala pod úroveň. Lenže tá dcéra, moja matka, sa vydala z lásky za muža, z ktorého sa napokon stal jeden z významných obchodníkov hlavne s drahými látkami. Snáď každá vysoko postavená žena túžila mať šaty z týchto látok. A tak nakoniec, hoc dlho odolávajúc, aj moja stará mama si nakoniec chcela zakúpiť jednu takú vzácnu látku.

Takto, sme sa aspoň my vnúčatá, pomalými krokmi dostávali na milosť.

Stalo sa, že môj otec osobne priniesol do rodného domu mojej matky niekoľko vzácných látok, aby ich ukázal, tak ako bol požiadaný. Hoci v tomto čase už zväčša ľudia chodili za ním, tentoraz išiel on sám osobne.

Môj otec bol múdry. Vedel, že jedinou milovanú dcéru, do ktorej jej rodičia vkladali toľko nádejí a pre ktorú mali

pripraveného iného ženícha, je potrebné pristúpiť zvlášť citlivo.

Nemyslím si, že som svojho otca videla niekedy predtým či potom tak nervózneho. Netuším, čo mu behalo hlavou, no vôbec si nevšimol, že som v koči spolu s ním. Akoby bol v nejakom tranze a precitol až keď sme prišli pred ten obrovský dom. Hotový palác to bol. Keď si uvedomil, že som tam tiež, zostal veľmi prekvapený. Nevieť čo ho prekvapilo viac, či to, že som tam, alebo že si ma do tej chvíle vôbec nevšimol.

Rýchlo vtedy zvažoval, čo bude najvhodnejšie, či ma brat' do domu, alebo či by som nemala počkať radšej v koči. Bola som predsa len trošku zvedavé dieťa a tak si nakoniec povedal, že nebude riskovať, že v koči nezostanem a pôjdem prebádať tú nádhernú záhradu. A tak ma vzal so sebou do domu.

Vedel, že nikto by mu neveril, že si ma celou cestou vôbec nevšimol, tvrdiť, že som tam nedopatrením by mu asi neprešlo. No cesty späť nebolo.

Zbožňovala som jeho diplomaciu. Myslím, že aj vďaka tomu sa tak rýchlo vypracoval z človeka, čo nemal vlastne nič, len odhodlanie, vieru a túžbu postarať sa o svoju milovanú ženu a deti, na jedného z najvýznamnejších obchodníkov.

Vedel hovoriť s ľuďmi spôsobom veľmi úctivým, bez toho, aby sa on sám nejako ponížoval. Poznal svoju hodnotu. Vždy keď som ho pozorovala ako hovorí s ľuďmi, aj keď hovoril iným jazykom a ja som nerozumela, vždy som mala z neho ten pocit, ako keď rozpráva múdry a láskavý starec. Hoci nemal šediny, jeho slová vyžarovali múdrosť, akou oplývajú múdri starci.

Na začiatok sa ospravedlnil, že priviedol aj svoju dcéru a ja som vlastne vtedy prvý krát videla svoju starú mamu takto zblízka. Dívala som sa na jej tvrdé a prísne črty. Venovala mi len krátky pohľad. Jemne prikývla hlavou, akoby to vzala na vedomie, no zjavne sa nechcela viac so mnou zaoberať. Nevieť čo jej bežalo hlavou, no ja som sa o čosi viac pritisla k ockovi. Pohladil ma jemne po hlave.

Mala som osem keď som svoju starú mamu videla prvý krát, no cítila som k nej zvláštny pocit. Až doteraz som si celkom nebola istá, čo za pocit ma to vtedy zaplavil. Dnes viem, že to bol súcit.

Môj otec ten deň ukázal tie najnádhernejšie látky. Od chvíle ako bol požiadaný, aby tejto vplyvnej žene ukázal svoje látky, starostlivo uchovával tie najvzácnejšie, aby si mohla vybrať prvá zo všetkých vznešených dám.

Stará mama si nakoniec vybrala hneď dve látky. Boli naozaj nádherné a môjmu srdcu bola hneď o čosi viac bližšie, pretože jedna z tých látok sa páčila aj mne. Veľmi som z nej chcela mať šaty, no mamka povedala, že to nie je látka na šaty pre malé dievčatá, ale pre dámy a že raz budem aj ja mať šaty z takej nádhery.

Ten deň sme sa teda zoznámili.

Keď si ju vybrala, veľmi som sa na ňu usmiala a myslím, že si to aj všimla. Náš vzťah však bol krehký, len pomaly sa budoval. Každou jednou cestou, ktorú sme podnikli po ďalekých krajinách, sme po návrate najskôr priniesli ukázať to najkrajšie práve mojej starej mame.

Milovala som jej záhradu. Len veľmi málo sme sa rozprávali. No chvíľami sa mi zdalo, že si nejakým spôsobom rozumieme aj bez slov.

A môjmu srdcu bola bližšia zvlášť keď som bola svedkom niečoho celkom nečakaného. Z mysle mi v týchto dňoch neschádzala práve táto udalosť, ktorej som sa nechtiac stala svedkom.

Opäť raz sme s ockom priniesli nádherné látky a moja stará mama si nevedela vybrať. Vlastne sa nečudujem. Aj keď môj otec jej chcel vždy dať lepšiu cenu, vyrozumela som, že to nechce prijať, akoby práve takto, že mu zaplatí plnú cenu, chcela odškodniť, že svoju dcéru vydedila.

Ten deň to však nebol tak celkom obyčajný deň.

Pripravovali sa na veľké záhradné slávnosti, ktoré mali byť už nasledujúci deň. Ten deň, prvý krát tu so mnou bol aj môj malý brat. Ten deň, prvý krát po dlhých rokoch do svojho rodného domu vstúpila aj moja mamka. Niet divu, že moja stará mama i starý otec boli tak nejako nesvoji. Môj bratček si hneď a okamžite omotal okolo

svojho prsta starého otca. Áno, mal ten dar, keď sa na niekoho usmial, nielen preto, že bol krásnym bacuľatým diet'at'om, no niečo v jeho očiach obmäkčovalo srdcia aj tých najväčších frfl'ošov.

Ten deň som aj ja bola akási nesvoja a potrebovala som byť chvíľu sama. Za ten čas, čo som tu bola prvý krát, som sa zoznámila s milou slúžkou a chcela som ju nájsť. Bolo tu hodne rušno. Ani neviem ako sa mi to podarilo, no zablúdila som za vôňou vinúcou sa z kuchyne. A tam sa to stalo.

Moja stará mama, zrejme tiež pociťujúc, že potrebuje chvíľu byť sama so sebou, pretože ju emócie začínajú ovládať viac, ako je na dámu jej postavenia vhodné, si zašla dolu do kuchyne. Bola to taká bočná kuchyňa, v tej hlavnej to bolo ako v nejakom úli. Lenže to, čo som uvidela ma celkom vyviedlo z miery.

Kuchárka bola poranená a moja stará matka jej ošetrovala ranu. Spôsob, akým to ale robila bol veľmi podobný tomu, čo som videla tu na tomto ostrove. Myslím, ba som presvedčená, že keby tušila, že ju niekto vidí, tak by kuchárke ranu neošetrila. Bolo to zvláštne, pretože

najskôr to naozaj vyzeralo, akoby sa ostýchala ošetriť jej tú ranu. Akoby mala obavy, že ju niekto uvidí. Bol to skôr len okamih, moment, kedy sa plne ponorila do ošetrovania a zručne sa postarala o ranu.

Pamätám si celkom presne myšlienky, ktoré mi už vtedy mysl'ou prebleskli. Myslela som na to, že možno vo svojom vnútri je úplne iná, že je možno len väzňom svojho spoločenského postavenia. Vníkala som jej obavy, že by ju niekto mohol vidieť ako používa doma pripravené tinktúry.

Aj tu na ostrove som v týchto dňoch pozorovala ako staré ženy učia tie mladučké dievčiny narábať s bylinkami. Pripomenulo mi to moju starú mamu, aj keď ona bola úplne iná ako tieto ženy. Tak nejako mi neschádzala z mysle.

Musela som na ňu myslieť, zas a znovu. Tak moc chcela, aby som sa vydala za toho "správneho" muža a napravila tak to, čo moja mama "pokazila". Ich reputáciu. Možno mala len to, svoj spoločenský status, ktorého sa držala zubami nechtami. Napriek všetkému, som cítila voči tejto žene, vďaka ktorej som aj ja na svete hlboký súcit.

II - Rozlúčka

Boli to naozaj nádherné dni objavovania a spomínania. Stávalo sa mi, že podchvíľou sa mi celkom nečakane rozkotúľali slzy po tvári. No posledné dni som viac ako predtým, mysliac čoraz častejšie na svojich najbližších bola smutná, zadumaná. Čoraz viac sa ma zmocňoval akýsi zvláštny pocit pomínutelnosti.

A tak jedného dňa, vo chvíli pozorujúc jemný prúd malého vodopádu, ktorý som objavila potulkami okolím, sa za mnou nečakane zjavil Nalu. Prisadol si a prv ako prehovoril, chvíľu len ticho sedel pri mne. Povedal: “Célie, je čas.”

“Čas? Čas na čo?”

“Rozlúčiť sa.”

“Rozlúčiť sa? Ako to myslíš, mám niekam ísť, či vrátiť sa domov? Alebo ..”

Hlavou sa mi začali zmätene výrit' myšlienky. Dívala som sa naňho, myslím trošku vydesene. A on sa na mňa opäť raz usmial s tým nádherne tajomným úsmevom.

“Je čas, aby si sa rozlúčila so svojimi najdrahšími. Je mi to veľmi ľúto, ale nenašli sme nikoho ďalšieho živého z vašej lode, len teba a Josepha. Šanca, že by nejakým spôsobom boli prežili, nejakým spôsobom sa zachránili, žiaľ nie je. V okolí nie sú žiadne ďalšie ostrovy, kde by ich mohlo prípadne vyplaviť. Célie, je čas nechať ich ísť.”

Áno, chápala som o čom hovorí. Nikdy ich však nebudem môcť pochovať. Áno, môžem dúfať. Znovu to uhádol. Presne na to som posledné dni myslela, že čo ak sa predsa len zachránili. V mori je predsa veľa ostrovov a čo ak ich na nejakom z nich vyplavilo.

Túžila som, aby si ma pritúlil, no on mi dával priestor. Mlčky sedel pri mne až napokon prehovoril.

“Dnes večer sa nachystaj. Lava ti pomôže. Zajtra ráno sa vydáme dolu do údolia, až k moru. O tri dni vykonáme obrad rozlúčky. Ty i Joseph to potrebujete. Viem, že chceš

verit' v zázrak, no keby tu bola akákoľvek, hoc len malá šanca ...”

Stíchol a ja som len mlčky sedela ďalej na tom tvrdom kameni. Až doteraz mi nepripadal tak tvrdý ako teraz, pri týchto slovách. Po lícach mi stekali slzy a zmáčali moju tvár. Točila sa mi priam hlava, v hrdle navrela hrča. Dat' zbohom mojim milovaným.

Sedeli sme tam dlho, hodne dlho. No ja som mala pocit, že čas sa zastavil. Až chlad blížiaceho sa večera a Nalu ma prinútili vstať. Objal ma a chvíľu sme ešte stáli. Skrývajúc svoju zmáčanú tvár vtlačenú na jeho hrud', som sa len pomaly upokojovala.

Pomaly sme kráčali späť k domom. Ten večer prebehol v tichosti, no líhala som si na lôžko so zmiešanými pocitmi. Posledné dni, týždne som žila tu, obklopená lesom, len v malej komunite liečiteľ'ov. Netušila som čo ma presne čaká. Aká ďaleká bude táto cesta a ako vôbec prebehne ten obrad rozlúčky.

Nala mi pomohla nachystať si niekoľko šiat na cestu, pripravili sme tiež plody rarika a malé dobrôtky.

Až večerný spev ma upokojil. Tak ako toľko krát predtým, keď sme vyrážali na cesty s ockom, aj teraz sa ma zmocňoval čudný pocit v bruchu. Bola to zmes vzrušenia i obáv novej cesty.

Ten večer som zaspávala mysliac na svojich najbližších, ktorých už nikdy neuvidím.

Ráno ma opäť prebudil ten nádherný spev, čo nebol spevom. Zamilovala som si ho a sama seba som sa pýtala, či aj v tom údolí ho budem počuť. Zrejme nie, no nevedela som si predstaviť, že ho už nebudem počuť. A vrátim sa sem ešte?

Prv ako sme vyrazili Nalu mi jemne prstom namočeným vo voňavom olejčeku urobil bodku doprostred čela. Rovnako tak aj na obe vnútorné strany môjho zápästia, zadnú stranu môjho krku a na bod pod mojimi členkami.

V tichosti som prijala tieto dary požehnania cesty, na ktorú sme sa vzápätí vydali. Ešte len začínalo svitať, keď sme vyrazili. Kráčali sme mlčky. Nalu, ja, jedna žena z osady, skvelá masticárka ako som si všimla a jeden muž, ktorého som doteraz nevidela.

Kráčali sme mlčky týmto posvätným časom prebúdajúceho sa rána. Vdychovali sme vôňu lesa, a pomaly sa náš krok ladil do spoločného rytmu. Slnko už bolo na obzore, deň sa rozbehol a my sme sa pristavili pri prameni. Voda nám padla vhod. Na chvíľu sme si sadli, muži nám rozdali plody rariky a najedli sme sa. Ešte chvíľu sme posedeli a znovu sa vydali na cestu.

Plody rarika nás zasýtili viac ako dost' a po zvyšok cesty sme sa zastavovali len, aby sme sa napili čistej pramenitej vody a zajedli si pár orechov, čo pripomínali naše vlašské, očistené už na jadrá. Kráčalo sa nám ľahko a cesta nám krásne ubiehala.

Pozorovala som, ako sa mení vegetácia ako sme schádzali viac do doliny. Prvý deň našej cesty sme ukončili pred západom slnka, v maličkovej osade. Privítali nás, najedli sme sa spoločne s nimi. Mala som im odovzdat' usušené šupky z plodov rarika, ktoré sa časom v horskej osade nazbierali a ktoré som niesla vo svojom batôžku práve ja. Veľmi sa im potešili.

Zistila som, že práve tu sa plodom rarika najmenej darí, no zároveň tu sú zas najlepšie iné prísady, pre farbenie

látok. A tak sa stalo nepísaným pravidlom, že každý pútnik, ktorý prechádza touto osadou sem prinesie usušené šupky rariky.

Ako neskôr zistím, je veľký rozdiel, či sa látky farbía ešte čerstvými šupkami, alebo tými usušenými.

Ten večer, prvý krát na tomto ostrove som nepočula ten zvláštny spev - nespev. A zaspávalo sa mi naozaj ťažko. Na moje prekvapenie som sa však ráno prebudila celkom čulá a tak opäť na svitaní sme sa vydali na ďalšiu púť.

Druhý deň nášho zostupovania do údolia, k samotnému pobrežiu bol veľmi podobný tomu prvému. Opäť sme si pochutnali na plodoch rarika a viac menej putovali mlčky. Každým krokom som sa blížila tomu okamihu, obradu rozlúčky. Mysľou mi behali spomienky. Až doteraz som takmer nedokázala myslieť na môjho malého brata. Ved' bol ešte dieťaťom a to bolo pre mňa veľmi ťažké.

Ako som však kráčala, krok za krokom som nadobúdala presvedčenie, že môj bratček musel byť samotným anjelom. Najskôr to bol spôsob akým som vôbec dokázala prijať smrť svojho malého brata. No potom som začínala

tomu už veriť. Pripadalo mi, že nemohlo byť ani iné vysvetlenie. Myslela som, na ten jeho večný úsmev, ako sa ním dotýkal srdc i tých najväčších zlobivcov či frfl'ošov. Aj keď ja som už nejaký čas chodila do domu mojej starej mamy, až vo chvíli keď jedného dňa tu s nami bol i môj malý brat sa ľady skutočne začali lámať.

Som presvedčená, že práve ten jeho nevinný úsmev a pohľad bol ten, ktorý vyliečil aj trápenie blízkeho priateľa nášho otca. Ten, žiaľ v jednom jedinom okamihu prišiel o svoju milovanú ženu a maličké bábätko. Môj brat mu prirástol naozaj k srdcu, hovorieval mu, vyliečil si moje zlomené srdce.

Toľko sa smial. Milovala som, keď ma jednoducho tou svojou malou rúčkou len tak pohladil po vlasoch a usmial sa. Musel byť anjelom.

Kráčajúc som sa zamýšľala i nad sebou, ako bude môj život pokračovať. No vždy v nejakom okamihu, moje myšlienky ustali, utíchli. Posledné kilometre sa mi už kráčalo ťažko. Akoby som vedela, že sa blížime do cieľa našej cesty. Nalu si to všimol a tak sme na chvíľu zastali. Lena, ktorá celý čas ani neviem či vôbec prehovorila, sa

na mňa jemne usmiala. Na chvíľu sa stratila a vrátila sa s akousi bylinkou. Jemne ju počúchala v rukách a začala sa uvoľňovať príjemná vôňa, pripomínajúca mäta.

Vložila mi ju do rúk a naznačila, aby som ju tiež ešte počúchala. Vôňa sa uvoľňovala. Naznačila mi, čo mám robiť a tak som to opakovala. Nechala som padnúť na zem tie zošuverené lístočky a dľaňami prevoňanými touto bylinkou som si prechádzala blízko po hlave a tvári. Pokračovala som opäť priamo sa nedotýkajúc svojho tela, len tesne popri mojich ramenách až ku končekom prstov, najskôr jednej ruky, potom druhej. Chvíľu som svoje dlane podržala pri svojom srdci a takto som si prešla celé svoje telo.

Bolo mi lepšie. Napila som sa čistej vody a pokračovali sme. K večeru druhého dňa som ucítila vôňu mora a naplnila ma hlbokým pokojom. Blížili sme sa do cieľa našej cesty. Ten večer som znovu uvidela i Josepha. Od toho osudného dňa na mori som ho nevidela.

Napĺňali ma zvláštne pocity, všetko sa vo mne miesilo. Druhý večer som zaspávala bez spevu - nespevu, rozrušená čo sa vlastne bude ďalší deň diať.

12 - Obrad rozlúčenia

Snád' prvý krát na Aurore som sa neprebudila pred svitaním. Zobudila ma až dievčina, ktorá ku mne prišla s tým, že je treba vstávať. Ospravedlnila som sa jej, že ešte nie som hore, a vyjachtala pár slov o tom, že zvyčajne vstávam pred spevom - nespevom ako som to nazvala. Usmiala sa na mňa s pochopením. Povedala, že mi priniesla šaty. Boli iné ako tie, čo som tu doteraz poznala. Boli oveľa jednoduchšie, žiadna dlhá omotaná látka okolo tela.

Nechápala som, ako môžu byť tak rozdielne. Tieto boli normálne zošité, a dĺžka bola len niečo pod kolená. Bol to praktický odev ako som neskôr zistila pre ľudí žijúcich tu v údolí a pri mori. Bolo tu dost' teplo a keďže viac aj pracovali na malých políčkach, odev až po členky by im zrejme zavadzal.

Pomohla mi obliecť sa a asi ani nemusím hovoriť, že som sa cítila nahá. Spýtala sa na môj hrebeň a tak som jej ho podala. Hrebeň tu bolo niečo významné. Ženy si vzájomne česali vlasy a bol to prejav priateľstva, úcty a

sesterstva. Do vlasov mi votkala jemnú modrú, takmer až fialovú stužku.

Potom sme sa odobrali k spoločnému jedeniu. Pokrm tu bol o niečo iný ako som doteraz bola zvyknutá, no rovnako chutný. A bolo tu o dost' viac ľudí.

Ako som neskôr zistila, tak Joseph poznal presné údaje o tom, koľko členov mala posádka a koľko bolo pasažierov. Na obrad rozlúčenia sa pripravovali. Tých ľudí na lodi nepoznali. A predsa vnímali bolesť, nešťastného úmrtia toľkých duší. Za ten krátky čas, čo som tu bola som vnímala ako veľmi vnímajú rytmy prírody. Smrť pre nich bola celkom prirodzená. No tu a teraz som vnímala, že ich to na nejakej úrovni zasiahlo.

Nalu bol neďaleko a ja som túžila sa ho povypytovať na všetko. Čo sa bude diať a tiež ako to, že pre toľko neznámych duší sa rozhodli urobiť tento obrad rozlúčky. No Nalu mi stále akosi unikal. Už som si začínala myslieť, že sa mi vyhýba. Že to snád' zámerne sa mi vždy na okamih mihne v dohľade a zrazu je preč.

Napokon som to už vzdala, len som to všetko vnímala, pozorovala, všetky tie prípravy na niečo čo sa už o pár hodín malo začať. Vnímala som, čo hovorí moje srdce, a podchvíľou mi po lícach stekali slzy.

Zrazu celkom nečakane sa za mnou ozval Nalu.

“Pod’.” - povedal celkom pokojným, no rozhodným hlasom, až ma to prekvapilo.

Mlčky som prikývla a vydala sa za ním. Viedol ma len kúsok opodiaľ, o kúsok ďalej od toho rušného lomozu.

“Célie” - prehovoril mäkkým hlasom, - “viem, že to pre teba je náročné. Tvoja bolesť je naozaj veľká. My všetci cítíme. Nárek duší, ktoré uviazli pri tomto nešťastí v mori, ... je potrebné im pomôcť’.

Tvoja prítomnosť na ostrove je dôležitá, ty a Joseph ste vodítkom, jemnou nitkou s týmito pre nás neznámymi ľuďmi. Viem, že pre teba samú je to veľmi ťažké. V tvojom srdci budú mať navždy svoje úctivé miesto. Na tom sa nezmení nič. No bolesť, ktorá ťa stále zväzuje, tú je potrebné pustiť prv, ako ťa stiahne do hlbín smútku, z ktorého návrat je veľmi ťažký.”

Tíško som mu načúvala. Vedela som presne o čom hovorí. Bolesť ma v posledných dňoch začínala veľmi zväzovať. Cítila som beznádej, hoci som bola hádam v samotnom raji. Hlboký zármutok ma prepadal priam v nečakaných chvíľach. A k nemu sa pridávali i výčitky z toho, že pociťujem radosť z tých jednoduchých vecí, ktoré som na tomto ostrove objavovala a moji drahí nie. Vyčítala som si, že predsa by som nemala pociťovať radosť, či sa smiať, že by som predsa mala smútiť’.

Áno, boli tak moc vnímaví voči pocitom druhých, že im to samozrejme nemohlo ujsť. Len tíško som prikývla. Rozumela som, čo hovorí. Videla som čo dokáže neutíchajúci smútok za našimi blízkymi urobiť so životom, so samotným človekom. Nebolo to nič pekné.

“Máš pravdu, no neviem ako to zvládnem.” - prehovorila som nakoniec, prehltajúc pritom guču čo mi navrela v hrdle.

“Sme tu s tebou.”

“Ďakujem.”

A tak mlčky kráčajúc sme sa vybrali späť k ostatným. Každým krokom sa v mojom srdci rozlieval hlboký pokoj.

Vtom som zbadala pred sebou Josepha. Jemne sa na mňa usmial, kývol mi, aby som išla za ním. Na zemi bolo porozkladané množstvo rôznych kvetov. Boli nádherné a neodolateľne aj voňali. Vkladali sme ich do plytkých košíkov, rosili vodou z prameňa. Mlčky som pracovala, chystala čo bolo treba, ani som si nevšimla, kedy sa deň prehupol do druhej polovice.

Niečo malé sme si zajedli. Sediac spoločne pri chutnom pokrme, Joseph konečne prehovoril.

“Som rád, že si v poriadku. Vôbec to s tebou nevyzeralo dobre.”

“Naozaj?”

“Veru, našťastie tu sú skvelí ľudia, ale to si si už určite všimla.”

“Áno.” - Ani neviem prečo, no cítila som z nášho rozhovoru trošku nervozitu. Aj keď sme už nejaký čas obaja boli na tomto čarovnom ostrove, zrazu v tejto chvíli

akoby sa vrátili späť tie zaužívané spoločenské normy. Myslím, že sme obaja mysleli na to isté, že v našom svete, by nebol takýto rozhovor vôbec vhodný, rovnako ako to, že som pracovala po jeho boku. Zrazu v jednej chvíli sme sa obaja rozosmiali, krútiac pritom hlavami. Akoby sme vedeli, že obaja sme mysleli na to isté. Bolo to celkom vtipné.

“Myslíš na to čo ja?” - pýtam sa ho nakoniec.

“Zrejme áno. Je to zvláštne, ako nás aj d'aleko od domoviny ovláda to, čo sme sa naučili, spoločenské úzusy, ktoré sme od detstva nasávali.”

“Áno, máš pravdu.” - A ako na povel obaja stíchneme.

Ešte chvíľu si posedíme. Za Josephom prišla mladá žena a niečo mu hovorila. Zdá sa mi, že jazyk tu dolu v údolí znie jemne inak. Nerozumiem všetkému, no Joseph zjavne áno. Hovorí s ňou celkom prirodzene, nenútene.

Nakoniec vstávame a vraciame sa späť k našej práci. Pochválím Josepha ako krásne hovorí, a priznávam, že ja ešte celkom neovládám ich jazyk. Hovorí, že je vo výhode, pretože kým ja som sa dlho liečila, on od

začiatku pobytu na ostrove bol s nimi v kontakte a učil sa porozumieť ich jazyku. A ja musím uznať, že naozaj mu to ide skvele.

Pomaly sa mal začať obrad rozlúčky. Niečo malé sme si ešte zajedli, napili sa, upravila som si šaty a jedna zo žien zaplietla do mojich vlasov nádherné kvety. Nevieť či som také doteraz videla. Neboli ani v košíkoch, ktoré sme na obrad pripravovali. Priniesli ich len teraz. Pôsobili veľmi krehko. Ich vôňa bola takmer nepoznateľná, no dojemná. Kvet bol celkom veľký, v strede tmavý, až čierny, smerom k bielym lupienkom tmavo fialový. Pri pohľade naň sa mi chcelo plakať.

Akoby sa v nich snúbila krehkosť samotného života a istota smrti.

Cez plec sa mi prehodila látka, jemne chránila môj krk a ruky až po lakty. Vpredu prekrížila a previazala tmavo fialovou stuhou. Vzala moju tvár do svojich dlaní, jemne sa na mňa usmiala a rovnako jemne sa uklonila.

Doprostred čela mi akýmsi olejčekom dala bodku. Voňala ako ten kvet. Tajomne, záhadne, ako život sám.

Do rúk mi vložila košík a pokynula aby som išla za ňou. Až teraz som si všimla ako sa tu tvorí rad rovnako ako ja oblečených žien. Medzi nimi muži. Vždy sa striedala žena a muž. Predo mnou sa tak ocitol Joseph. A tak sme vykročili smerom k moru.

Kráčali sme mlčky, až kým sme sa nezladili do jednotného tempa. Zrazu len som zapučula niečo ako bubnovanie. Ten zvuk ku mne prichádzal zo samého začiatku nášho sprievodu. No vzápätí som si uvedomila, že jeden z tých "bubeníkov" je aj na konci nášho radu. More bolo nádherné, pokojné.

Vníkala som ako sa zvuk bubnov rozlieva krajinou, ako sa miesi s ostatnými zvukmi a na chvíľu sa mi zatočila hlava. Náš sprievod však pokračoval do mora. More tu bolo veľmi plytké, jemne omývalo moje členky a lýtko.

Prechádzali sme týmto plytkým morom na druhý ostrov. Volali ho Veľký strážca. Práve tam sa mala uskutočniť časť nášho obradu. Každý z nás niesol kvety.

Veľký strážca bol užší pás ostrova, ktorý sa tiahol asi pól kilometra od pobrežia Aurory a vytváral akúsi ochrannú

líniu samotného ostrova. Tvoril nárazovú bariéru pre veľké a divoké morské vlny, ktoré prichádzali s búrkami. Stromov tu bolo pomenej, zato tu rástlo množstvo veľkých kríkov. Zmierňovali tak silné nápory vetra z otvoreného mora.

No dnes, v tento čas, more bolo pokojné. Ako v to ráno, a mňa pri tej spomienke priam stislo pri srdci a celým telom prebehli zimomriavky.

Boli sme tu, na Veľkom strážcovi. Bola som viac ponorená vo vlastných myšlienkach, ticho kráčala za Josephom. Predo mnou sa otváralo celé to šire more. Tak nádherne pokojné. Stojíme v polkruhu, pri brehu mora. Uvedomujem si, že Nalu a niekoľko ďalších spieva. Nerozumím slovám, nie je to ani potrebné. Spev tak dojemný, vyjadrujúci samotný súcit, pokoru a úctu k samotnému životu.

Život nikdy nekončí. Tak ako slnko, ktoré ráno vychádza a večer zapadá, tak život plynie vo svojom nádhernom rytme. Tak ako sa jeden deň narodíme, tak jeden deň sa navrátíme do samotného lona matky Gaie.

Tak nejako to spievali.

Cítim vd'ačnosť za každého, kto tu s nami je. Ja, Joseph, Nalu, Rea a dvaja muži, ktorí veslujú, nastupujeme na zvláštnu loď, skôr len takú plt'. Na chvíľu sa ma zmocňuje strach. Od toho osudného rána, som nebola na mori. Nalu ma povzbudí svojim pohľadom. Za nami na ďalších plt'kách všetci ostatní.

More je naozaj pokojné a ani sa neplavíme ďaleko od brehu. Naši drahí umreli v mori a more akoby plakalo spolu so mnou.

Spev utíchol. Päť pltiiek osamotených a rozostúpených v mori. Na každej niekoľko z týchto skvelých ľudí. Štyri skupinky a my. Každá zo skupiniek sa modlí za niekoho. Jedna za ženy, ktoré boli na palube, druhá za mužov, tretia za deti a štvrtá za bolesť tých, ktorým sa ich drahí už nikdy nevrátia domov. Do mora jeden po jednom vkladajú kvety.

Cítim všetku tú energiu. Na chvíľu si zatváram oči, zaplavuje ma neskonalá vd'ačnosť za to, že so mnou boli. Za moju úžasnú mamu, ktorá sa nebála urobiť krok do

neznáma a pred celým svetom si obhájit' lásku k mužovi. Za môjho skvelého otca, ktorý tak moc miloval svoju ženu, že aj modré z neba by jej zniesol. Za môjho malého bratčeka, ktorému neschádzal úsmev z tváre a predsa v očiach akoby mal múdrosť vekov.

Ďakujem im, za všetok čas, ktorý sme spolu mohli stráviť, za všetky zážitky, ktoré sme mohli zažiť. Ste navždy v mojom srdci.

Cítim to požehnanie života, ktoré som vďaka nim mohla zažiť. Kvet po kvete, im s vďakou posielam, nech ovynie ich duše. Cítim to požehnanie života, byť súčasťou ich životov.

Vnímam opäť nádherný spev a cítim, že je určený pre nich, je vyjadrením vďačnosti za ich životy. V ústrety zapadajúcemu slnku sa končí i náš obrad rozlúčky. Na brehu Veľkého strážcu sa opäť rozozvučali bubny, a my sa vraciame k jeho brehom.

Celkom spontánne ma Nalu objíme. A ja viem, že to som potrebovala. Viem, že moji drahí majú navždy svoje miesto v mojom srdci.

Pokračovanie nabadúce